

“Portabella se sentiria bastant més còmode amb mi d'alcalde”

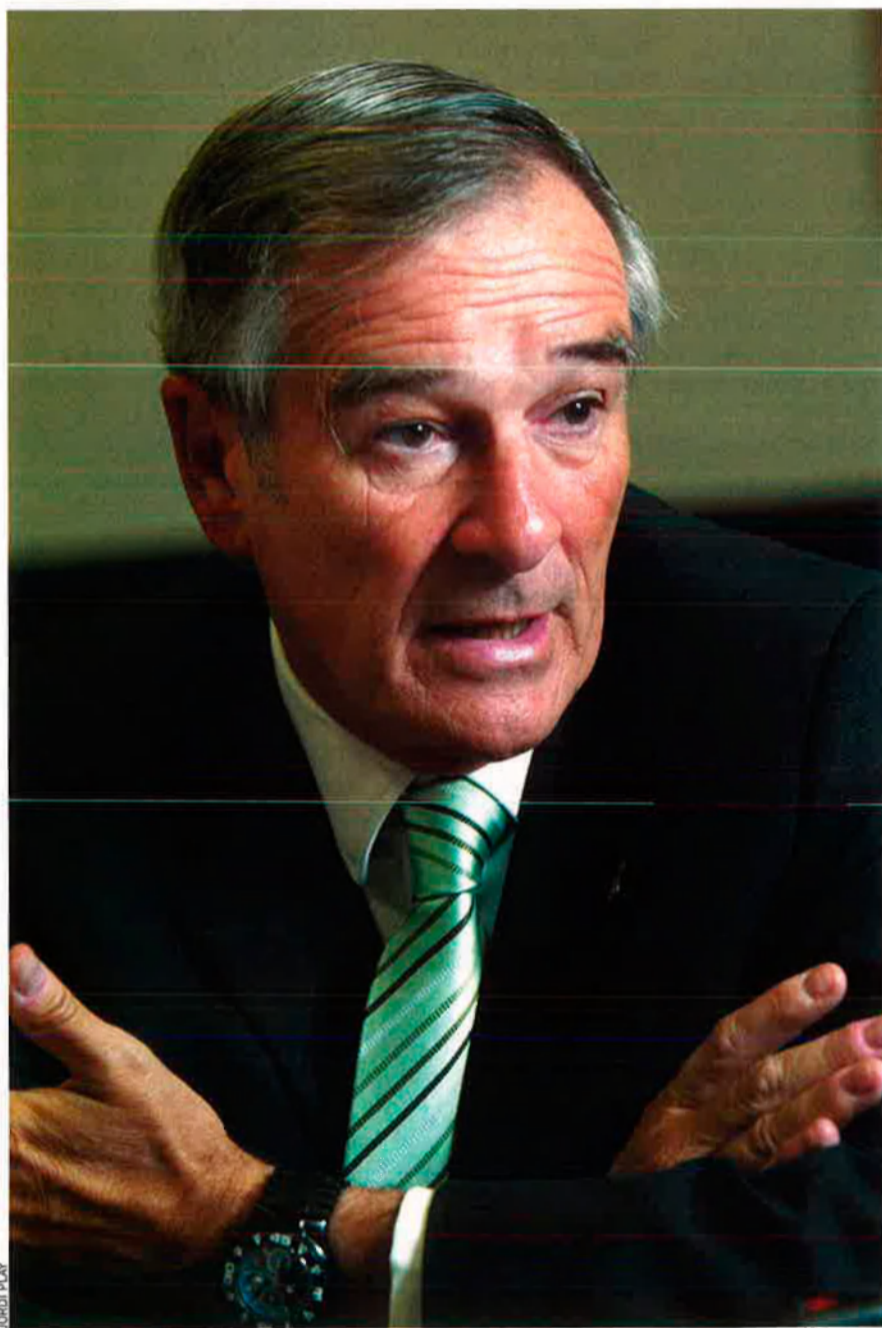
Xavier Trias (Barcelona, 1946) és el candidat de CiU a l'Ajuntament de Barcelona. El 2003, en les anteriors eleccions municipals, es va comprometre a destinar com a mínim dotze anys a la política municipal, amb una meta: l'alcaldia de la capital catalana, en mans del PSC des dels inicis de la transició.

El relleu de Joan Clos al capdavant de l'Ajuntament de Barcelona l'afavoreix en el seu objectiu d'assolir l'alcaldia o el perjudica?

—Si fa dos anys m'haguessin dit que quan faltessin nou mesos per a les eleccions canviarien el candidat, hagués tirat coets. Per tant, estem contents. Ara, si el treuen perquè han arribat a la conclusió que amb Joan Clos hi perdien, doncs ja ens estava bé el senyor Joan Clos.

De tota manera, és el joc dels disbarats. No entenc com pot ser que un alcalde de la ciutat de Barcelona, la capital del país, prefereixi ser ministre.

En segon lloc, la manera de fer la substitució, en el fons i en la forma, no està ben feta. Fins a l'extrem que es violenta el reglament. S'ha fet legalment, però de manera furtiva. Quan tu substitueixes un alcalde per força major, el que es fa és presentar el segon de la llista. Jordi Herreru no és el segon, és força llocs per sota. I qui ho ha decidit? Ho ha decidit el grup socialista a l'Ajuntament de Barce-

lona? Aquesta és una decisió que s'ha pres al carrer de Nicaragua, la pren el senyor Montilla o el senyor Joan Ferran, cosa que em sembla sorprenent.

És una situació que Barcelona no es mereix. Ha estat un procediment absolu-

tament partidista. Els polítics tenim avui un problema important de crèdit i hem de generar confiança entre la ciutadania. I aquest procés, tal com ha anat, no afavoreix gens la confiança dels ciutadans en els polítics.

—Al marge d'això, què us sembla la figura del nou alcalde barceloní, Jordi Hereu?

—Ell mateix explica que durant els propers nou mesos es dedicarà a ser conegut. I diu una altra cosa, que a mi m'afavoreix, però m'inquieta, que continuarà amb el mateix model de ciutat.

Barcelona precisament necessita un canvi de mentalitat profund a l'Ajuntament, no podem continuar igual, després de vint-i-vuit anys. Aquesta política, que reconec que va tenir un cert moment d'èxit amb la culminació dels Jocs Olímpics del 1992, s'ha anat allunyant de la gent.

—El nou alcalde, precisament, ha dit que vol acostar la gestió de la ciutat a la gent...

—La veritat, no sé com es tradueix això. El senyor Hereu diu això, però ell porta molts anys a l'Ajuntament, no és nou, eh! A mi em fa gràcia quan diuen que és el candidat "nou". Ja em direu en què! Porta molts anys a l'Ajuntament governant i amb responsabilitats molt importants.

Personalment, jo entenc per "acostar la gestió a la gent", fer política dedicada a les persones. L'Ajuntament actual parla d'"acabar" la ciutat. Pensen que és construir en els espais que queden i fer grans projectes. Jo defenso un model que doni resposta a les necessitats de la gent i que doti dels serveis necessaris cada part de la ciutat.

El gran triangle de la política a Barcelona s'ha basat en tres eixos. El primer, el dels grans esdeveniments, el dels Jocs Olímpics, el Fòrum, o el concert més gran del món, etc. Un altre gran eix és el de vendre la marca "Barcelona". Cal reconèixer que aquest ha resultat que ha tingut molt d'èxit. I l'altre gran eix és un urbanisme dur, amb el màxim exponent de la plaça del Fòrum. Algú ha tingut present la gent que viu en aquella part de la ciutat? Això sí, ara tenim la plaça més gran del món! Però, per fer-hi què?

Aquest triangle podia haver funcionat en un moment determinat. Però és un error mantenir-lo. Per a mi els tres eixos bàsics han de ser la participació i la responsabilitat, en el treball i l'habitatge, i l'altre eix, el servei a les persones.

—Barcelona és una de les ciutats més cares per viure-hi. Té solució?

—El drama de Barcelona és que és una de les ciutats més cares i a sobre dona

menys serveis que la majoria de ciutats. Els nostres fills marxen de la ciutat perquè és massa car l'habitatge. I quan són en una altra, descobreixen que els equipaments i els serveis que els ofereixen superen els de Barcelona.

Això es coneix poc. En canvi, la sensació que té la resta de Catalunya és que Barcelona ho acapara tot. Acapara allò que correspon a una capital d'un país, un Liceu, uns museus determinats, un Teatre Nacional... Però, de serveis, està pitjor o molt pitjor que la major part de les ciutats del país.

—El desenvolupament de la Carta Municipal deu estar molt relacionat amb la qualitat dels serveis que pot oferir Barcelona, no?

—El desenvolupament de la Carta Municipal té un aspecte bàsic: el finançament. Barcelona necessita un sistema de finançament diferent.

És injust que Barcelona no tingui un sistema de finançament que la beneficiï del conjunt de riquesa que produeix. Ens cal un finançament just per a la ciutat. Vam buscar una fórmula que crec que és l'òptima, a través de la participació dels impostos com IRPF, IVA, etc. Ara cal veure com es concreta això, un cop resolt el finançament en el nou Estatut de Catalunya.

El que em sorprèn és que ningú no ha reclamat encara la concreció del finançament per a Barcelona. Deuen esperar que canviï el Govern de la Generalitat per anar a reclamar, que és el que sempre els ha agradat. S'hauria de començar a parlar també amb Madrid. És un tema que té relació amb l'Estatut, però que també s'haurà de negociar a Madrid. Trobo a faltar en aquest govern la fermesa per començar a negociar-lo.

—En el futur, amb qui podeu trobar més complicitats a l'Ajuntament?

—Per a grans acords polítics, crec que sempre hem de tractar d'establir acords entre els dos grans partits, CiU i PSC. Hi ha vegades en què no és fàcil, però penso que en l'oposició he demostrat que he afavorit els acords sobre grans temes que afectaven la ciutadania. Això s'ha de fer a l'oposició i al govern.

Però també hi ha altres partits amb els quals podem trobar punts de coincidència. Amb Esquerra n'hauríem de poder trobar moltíssims. La veritat, no sé per què nosaltres no podem tenir una col·laboració molt estreta amb ERC en temes

referents a Barcelona. Esquerra, per exemple, ha de defensar amb força la idea de la Barcelona capital de Catalunya, i la d'una ciutat amb un fort component social. Aquí podríem trobar una molt bona entesa amb ells. I amb Iniciativa em sembla que també podríem arribar a acords en moltes matèries. Però sempre he dit que Iniciativa està com segrestada pel PSC, no fa res que ells no facin. Pel que fa al PP, la situació és molt complicada. A la ciutat de Barcelona, com passa a Catalunya, el PP està absolutament absorbit per la direcció de Madrid. Sempre estan enfadats, a la contra, i el partit ha tingut i té una actitud tan agressiva i de voler trencar el país que dificulta qualsevol entesa.

—Ara s'ha comentat la possibilitat que Artur Mas acceptaria o no de ser investit president amb els vots dels populars. Acceptaria vostè ser alcalde amb els vots del PP?

"No entenc com pot ser que un alcalde de la ciutat de Barcelona, la capital del país, prefereixi ser ministre"

—Això em sembla un plantejament maquiavèlic. Aquest tema el treu el PSC per fer-nos mal. Nosaltres vam fer una aposta per intentar que la dreta espanyola entengués el nacionalisme i vam fer un acostament al PP a l'estat. Això va ser un fracàs des del punt de vista del nostre partit, tot i que vam aconseguir coses importants. Això el PSC ho sap i continua amb la cançó per debilitar-nos.

Avui tenim clar que amb la dreta espanyola actual no es pot col·laborar. És autoritària i només vol imposar-se. Per tant, la col·laboració amb el PP no hi és. Ni hi serà. No pactarem. Si renunciaria a deixar que em votin? Home, no hi ha ningú tan ximple de renunciar a deixar que et votin. Em sembla una ximpleria. Ara, si necessitem suport per governar, que segur que el necessitem, buscarem la col·laboració d'altres maneres.

“ICV no vol acords amb CiU i s'equivoca, perquè han col·laborat amb gent que ha fet una política molt menys progressista de la que puc fer jo”

—De quina?

—Quan tu has de fer un govern, has de generar confiança. Sincerament, partixo de la base que sóc una persona que puc generar confiança, més que d'altres. La manera d'actuar de CiU a Barcelona ha generat més confiança que la manera de fer d'altres grups, concretament la del PSC. Ha governat en coalició amb ERC i Iniciativa. Però ha creat situacions tan sorprenents com ara que els grups municipals no sàpiguen el text d'una ordenança del civisme fins a 24 hores abans de treure-la a la premsa. És insòlit que una de les coses més importants que fa el Govern no la comparteixin amb els seus socis! O és molt fort que gent de màxima confiança de l'alcalde Clos s'assabentés que plegava per un missatge de mòbil... No són maneres de fer les coses. Crec que assistim al final d'una manera de governar i de fer les coses.

—Hi ha qui reivindica un “pacte nacional” per després de les eleccions catalanes...

—No sé què vol dir això.

—...Un pacte entre CiU i ERC, proposen, com a alternativa al tripartit. Si d'alguna manera Xavier Trias pot arribar a ser alcalde, és amb un pacte amb Esquerra?

—Quan tu expliques amb qui pactaràs, ja l'has pifiada, val més que no et presentis o vés-hi en coalició. Nosaltres lluitem per un electorat i això és bo per a la democràcia. Sí que és veritat que, en el cas de la ciutat de Barcelona, l'alcalde serà o socialista o en Xavier Trias.

Ara, si em pregunten si penso que tinc manera de convèncer ERC perquè em voti? La resposta és: crec que sí. Si em pregunta si tinc manera de convèncer el PSC? No ho sé, potser també. Si con-

venceré la senyora Imma Mayol perquè em voti? Doncs crec que no. Encara que en molts aspectes socials la podria convèncer. Però bé, la gent d'Iniciativa té un complex estrany, pensa que no es pot col·laborar amb Convergència. Iniciativa no vol acords amb CiU i s'equivoca, perquè de fet han col·laborat amb gent que ha fet una política molt menys progressista de la que puc fer jo. L'Imma Mayol col·labora en un govern amb el PSC que si el que ha fet aquests últims anys és política progressista... Ningú no la veu! Ells fan aquest discurs de “Convergència és la dreta”... Saben que no és veritat. Dins de Convergència hi ha un ventall molt ampli que va des de la socialdemocràcia fins a una dreta moderada. Gent diversa, convençuda de la importància de la nostra història, de la nostra identitat. Però alhora volem enllaçar aquest sentiment amb un projecte de futur i obert.

—I això no hi és, en l'actual govern de Barcelona?

—Només cal veure la ideologia que amera de segons quines decisions. Una imatge plàstica de la direcció d'aquest Ajuntament és el cartell i el pregó de les festes de la Mercè.

—Anirà al pregó de la festa de la Mercè, la Festa Major de la ciutat, que farà Elvira Lindo, en castellà?

—Sí que hi aniré. A mi la persona que fa el pregó em mereix un respecte absolut. És una persona amb unes qualitats innegables. El problema no és de les persones, que em mereixen tot l'afecte i apreciació, ni que el pregó sigui en castellà. És un problema d'actitud de Govern, de cap a on volem dur el país i quins missatges donem. Aquest és el tema. I em sembla que aquí la contradicció que té Esquerra dins d'aquest Govern és gran. Sincerament, jo diria que el senyor Portabella se sentiria bastant més còmode amb mi d'alcalde que no pas amb Jordi Hereu, perquè suposo que no ho està gens, de còmode. Ara, no hi està còmode, però també s'hi recolza. I a l'hora de la veritat ha votat perquè el senyor Hereu sigui l'alcalde, és a dir, a favor del model actual. I aquesta filosofia —la de l'exemple del cartell i el pregó— és una decisió de l'alcalde actual, obra de la seva mà dreta. Aquesta és la filosofia de cap a on anem, si no hi ha canvis.

Enric Rimbau

El PP i el PSOE no volen deixar volar el Prat

Els diputats dels grups del PP i del PSOE al Congrés de Diputats rebutgen la cessió de la gestió de l'Aeroport del Prat a la Generalitat de Catalunya.

L'Aeroport del Prat de Barcelona continuarà depenent del que es decideixi a Madrid. Així ho van decidir els vots del PP i del PSOE, que van rebutjar una moció de CiU, transaccionada amb ERC, que instava el Govern espanyol a cedir la gestió de l'Aeroport del Prat a la Generalitat de Catalunya.

La iniciativa va ser rebutjada per l'acaparadora majoria formada per 289 diputats del PP i del PSOE, inclosos els diputats del PSC. A favor, 31 diputats, dels grups de CiU, ERC, IU-ICV i del PNB, CC i del grup Mixt.

Majoria o veto. El desacord sobre el traspàs de la gestió de l'Aeroport del Prat ja ve de lluny. Durant la negociació del text de l'Estatut a Madrid aquest tema va ser un dels esculls principals i ja es va estavellar. Davant dels desacords entre els partits catalans i el PSOE en aquesta qüestió, la proposta de cessió de la gestió del Prat no solament va acabar saltant del text estatutari sinó que va acabar fent saltar també els acords ja presos referits a la cessió de la